

AUGUST STRINDBERG

SATUJA

SUOMALAINEN
KUSTANNUS-O.-Y.
KANSA ○○○

AUGUST STRINDBERG

SATUJA

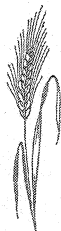
SUOMALAINEN
KUSTANNUS-O.-Y.
KANSA ○○○

AUGUST STRINDBERG

SATUJA

SUOMENTANUT

LARIN KYÖSTI

HELSINKI 1912

SUOMALAINEN KUSTANNUS-O.-Y. KANSA

Näköispainos ntamo 2012

ISBN 978-952-215-294-7

Valmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

www.ntamo.net

HELSINKI, 1912

KIRJAPAINO-OSAKEYHTIÖ KIRJA

Juhannuksen aikoina.

Juhannuksen aikoina, jolloin maa morsiamena loistaa Pohjoismaissa, jolloin keto iloitsee, jolloin lähde vielä kumpuaa, niityn kukkaset seisovat suorina ja linnut laulavat, silloin tuli kyyhkynen metsästä ja asettui tuvan ulkopuolelle, missä yhdeksänkymmenvuotias äiti makasi vuoteen omana.

Vanhus oli maannut kaksikymmentä vuotta ja hän saattoi ikkunasta nähdä kaiken, mitä tapahtui talossa, jota hänen kaksi poikaansa hoiti. Mutta hän näki maailman ja ihmiset omalla omituisella tavallaan, sillä ikkunaruudut olivat himmenneet kaikkiin sateenkaaren väreihin; hänen tarvitsi vain hiukan kääntää päätänsä, niin näytti kaikki milloin punaiselta milloin keltaiselta, vihreältä, siniseltä, sinipunertavalta. Jos siis oli talvipäivä, jolloin puut hohtivat huurteisina ikäänkuin ne olisivat puhjenneet valkoisiin hopealehtiin, käänsi hän päätänsä päänaluisella, ja

puut muuttuivat vihreiksi; oli suvi, pelto kellertyi, taivas siintyi vaikka se todella olikin ollut harmaa. Sillä tavoin luuli hän voivansa loihtia, eikä hänellä koskaan ollut ikävä. Mutta taika-ruuduilla oli toinenkin lahja; sillä ne olivat epätasaisia, niin että ne heijastivat ulkopuoliset esineet milloin suurennettuina, milloin pienennettyinä.

Kun sitten hänen iso poikansa tuli kotiin, oli häijy ja huusi pihalla, toivoi äiti hänet heti pieneksi ja kiltiksi jälleen ja heti näkikin hän hänet pienenä. Tai kun lapsenlapset siellä ulkona käydä lyllertivät ja hän ajatteli niiden tulevaisuutta, silloin — yks, kaks, kolme — silloin siirtyivät ne suurennuslasiin, ja hän näki ne täysikasvuisina, isoina ihmisinä, oikeina jättiläisinä.

Mutta kun tuli kesä, antoi hän avata ikkunan; sillä niin kauniina, kuin maailma ulkona oli, ei sitä ruutujen läpi voinut nähdä. Ja nyt juhannusaattona, kun luonto oli mitä kaunein, lepäsi hän katsellen niitylle ja haalle, kun kyyhkynen viritti virtensä. Se lauloi niin ihanasti Jesuksesta Kristuksesta ja taivaan valtakunnan ilosta ja ihanuudesta ja se kutsui tervetulleiksi kaikki, jotka olivat rasittuneita ja olivat saaneet tarpeekseen tämän elämän vaivoista.

Vanhus kuunteli, mutta hänen sydämensä oli täynnä kiitollisuutta, sillä maa oli tänään niin kaunis kuin itse taivaskin eikä hän toivonut itselleen parempaa.

Silloin lensi kyyhkynen yli niityn vuorilehtoon, missä talonpoika oli kaivamassa kaivoa. Hän seiso i syvällä maassa pää kolme kyynärää maanpintaa alempana aivan kuin hän olisi seisonut haudassa.

Kyyhkynen laskeutui kuuseen ja lauloi taivaanvaltakunnan ilosta varmana siitä, että mies maan sisässä, joka ei nähnyt taivasta, merta eikä niittyä, toivoisi sinne ylös.

— Ei, sanoi talonpoika, minun täytyy ensin kaivaa kaivo; sillä muuten ei kesävierani saa vettä ja silloin muuttaa pieni onneton rouva pienen lapsensa kanssa.

Kyyhkynen lensi alas rantaan, missä talonpojan veli parastaikaa nosti verkkojaan vedestä, ja se lensi kaislikkoon laulamaan.

— Ei, sanoi talonpojan veli, minun täytyy hankkia ruokaa kotiin, muuten lapset kirkuvat nälästä! Myöhemmin, myöhemmin! Taivas aikaansa! Ensin elämä sitten kuolema!

Kyyhkynen lensi isontuvan luo, missä pieni onneton rouva asui kesää. Rouva istui nyt verannalla ja ompeli käsikoneella; hänen kasvonsa hohtivat valkeina kuin lilja punaisen huopahatun alta, joka unikukan tavoin lepäsi mustilla hiuksilla, jotka olivat mustat kuin suruharso. Hänen piti pienokaiselle neu loä kaunis esiliina valmiiksi juhannusaatoksi; ja lapsi istui hänen jalkojensa juuressa ja leikkeli palaisiksi saamiensa kankaantilkkuja.

— Miksei isä tule kotiin? kysyi pienokainen.

Sepä juuri oli se vaikea kysymys, johon ei nuori äiti itsekään voinut vastata, todenmukaisesti ei isäkään kulkiessaan vierailla mailla suruineen, joka oli kaksinkerroin niin suuri kuin äidin suru.

Ompelukone kävi huonosti, mutta se pisti ja pisti, niin monta neulanpistosta kuin minkä ihmissydän saattaa sietää ennenkuin sen veret vallan kuiviin vuotavat; ja joka pistos sitoi langan vain lujemmin — kuinka ihmeellistä!

Äiti, minä tahdon tänään mennä kylään! sanoi pienokainen, ja minä tahdon nähdä auringon, sillä täällä on niin pimeätä.

— Sinä saat mennä auringon luo iltapäivällä, lapsukaiseni!

Saaren tänpuolisella rannalla korkeiden kallioiden välissä oli nimittäin pimeätä; ja tupa seisoi mustien kuusien keskellä, jotka estivät näköalan, myös meren näkymästä.

— Ja sitte tahdon minä, että sinä äiti ostat minulle paljon leikkikaluja.

— Lapsukaiseni, meillä on niin vähän varoja ostoksiin! vastasi äiti ja painoi päänsä syvemmälle vasten rintaa.

Ja se oli totta, sillä varallisuus oli muuttunut puutteeksi; heillä ei ollut palvelijaa kesällä ja äidin täytyi itse tehdä kaikki työt.

Mutta kun hän nyt näki lapsen surulliset kasvonneilmeet, nosti hän sen polvelleen.

— Ota äitiä kaulasta, sanoi hän.

Pienokainen teki niin.

— Anna äidille suukkonen!

Äiti sai sen pieneltä, puoleksi avoimelta suulta, joka oli kuin linnunpoikasen; ja kun äiti sai katseen näistä pellavansinisistä silmistä, sinisistä kuin pellavan-kukat, silloin heijastivat hänen kauniit kasvonsa lapsen harmittoman viattomuuden, ja hän näytti itse onnelliselta lapselta päivänpaisteessa.

— Täällä en laula taivaan valtakunnasta, arveli kyyhkynen, mutta jos minä voin heitä auttaa, niin minä teen sen.

Ja sitte lensi se Päivänkylään, jossa sillä oli toimia. Nyt tuli iltapäivä; pieni rouva otti vasun käsivarrelleen ja tarttui lapsen käteen mennäkseen kylään.

Hän ei koskaan ollut ennen käynyt kylässä, mutta hän tiesi sen olevan auringonlaskun puolella, saaren takana; ja talonpoika oli sanonut, että tiellä oli kuusi aitaa ennenkuin päästiin perille.

Ja niin he menivät.

Ensin tuli eteen kivinen puunjuurien läpiluiकर्ते-
lema polku, niin että pienokaista täytyi kantaa, ja se oli kylläkin raskasta. Lääkäri oli kieltänyt lasta raskittamasta vasenta jalkaansa, sillä se oli niin pehmeä, että se helposti saattoi kasvaa vääräksi.

Nuori äiti oli uupua raskaan taakkansa painosta; ja hikipisarat helmeilivät alas pitkin hänen kasvojansa, sillä metsässä oli lämmintä.

— Äiti, minua niin janottaa! valitti pieni tyttö.

— Rakas lapsi, ole kärsivällinen, niin saat vettä, kun pääsemme perille.

Ja hän suuteli pienokaisen kuivia huulia, silloin hymyili lapsi unohtaen janonsa.

Mutta aurinko poltti ja ilma pysyi tyynenä metsässä.

— Nyt sinä saat koettaa hiukan kävellä, sanoi äiti ja laski lapsen maahan.

— Äiti, minä olen niin väsynyt! valitti lapsi ja istuutui maahan itkemään.

Mutta maassa kasvoi mitä kauuneimpia, rusohoh-teisia kellokukkasia, jotka tuoksuivat manteleilta, eikä lapsi koskaan ollut nähnyt sellaisia pikku kukkasia; ja sitte se hymyili taas niin, että äidin mieli virkistyi ja hän saattoi jatkaa matkaansa kantaen lasta käsi-varrellaan.

Nyt olivat he ensimmäisellä veräjällä, he kulkivat siitä ja asettivat raksen tarkasti paikoilleen.

Silloin kuului huuto kuin äänekäs hirnunta; irtomainen hevonen syöksyi esiin asettuen keskelle tietä ja hirnahti; sen huutoon vastattiin metsästä oikealta ja vasemmalta ylt'ympäri, ja maa kumahti, oksat ratisivat ja kivet paukkuivat. Ja siinä seisoivat he yksinään vapaana telmivän hevoslauman keskellä.

